

Самокосовъ. Добре. Утре въ 11 часа предъ обѣдъ. Тукъ.

Чапразова. Точно. Самоче въ 9 часа ще се срещнемъ въ Княжево. А после ще дойдемъ тукъ. . ,не ли?

Самокосовъ. Да,

Чапразова. Ахъ, какъ не ми се отива. Искамъ да бждемъ наедно. Вѣчно, нераздѣлни. Да си приказваме.

Самокосовъ. Ако не бѣхъ обещалъ. А знаешъ за менъ дадената дума е хвърленъ камъкъ.

Чапразова. Разбира се! Това говори за кавалеризъмъ. Тогава да почакамъ до като дойде другаря ти.

Самокосовъ. Добре! менъ ми е тъй приятно съ тебе.

(Чуватъ се стъпки по стълбитъ)

Чапразова. (Става) Другаря ти!

Самокосовъ. (погледва презъ вратата) Да. Това е другъ познатъ. . . Но кой е, не си спомнямъ. . .

Чапразова. Тогава ще си ида. А утре — непременно. (подава ржка за сбогомъ; цѣлува го и излиза)

Самокосовъ. Непремено!

XV

Самокосовъ е самъ. Преброява паритъ и възцъхва: Какъвъ шлагеръ! Това е да му намѣришъ гжделя.